

man skulde gaa frem, hvis et bestemt Selskab skulde eksproprieres. I disse Bemærkninger udtalte han sig ogsaa om Taksterne, og jeg tror, det vil have Interesse, at jeg ogsaa oplæser dette. Der er nu gaaet saa lang Tid siden da, at det vistnok ingen Skade kan være til — det synes da de sidste Tidens Begivenheder at vise — at opfriske lidt, hvad der ved den Lejlighed blev udtalt fra Regeringens egen Side. Han udtalte om et Selskab — han nævnte ikke, hvilket det var, men efter hvad han udtalte, tror jeg ikke, der kan være nogen Tvivl om, at det var Københavns Telefonselskab, han sigtede til —: „Hvis man altsaa tager et af de bestaaende Selskaber — jeg skal ikke nævne noget af disse Selskaber, og naar jeg altsaa kommer med mine Bemærkninger, rammer jeg ikke det enkelte, det er for saa vidt et tænkt bestaaende Selskab — og ser hen til, at dette Selskab hidtil har drevet sin Virksomhed ved ufyldstgørende Ledninger, Enkeltledninger, hvor det burde have haft Dobbeltledninger, og at det har vundet et stort Udbytte ved uforholdsmæssig høje Takster, saa vil man, naar man eksproprierer Selskabet, kunne gøre gældende derimod, at den Drift, der her har foreligget, ikke er forsvarlig.“ Jeg nærer ingen Tvivl om, at han herved sigter netop til Københavns Telefonaktieselskab, thi de Kriterier, han nævner paa de Selskaber, han tænker paa, passer netop saa udmærket godt paa Københavns Telefonaktieselskab, et Selskab, der har haft „uforholdsmæssig høje Takster“, som har „vundet et stort Udbytte“, som har „drevet sin Virksomhed ved ufyldstgørende Ledninger“, „Enkeltledninger, hvor det burde have haft Dobbeltledninger“. Det er noget, alle vi, der bo i København eller paa Sjælland kende saa overmaade godt, hvor hyppig vi have de mest ærgerlige Forstyrrelser derved, at Ledningerne ere i Uorden, saa at man enten ikke kan faa fat i den Mand, man vil tale med, eller uafslædelig bliver ringet op af Folk, som slet ikke ville tale med en, og som man heller ikke selv ønsker at tale med.

I Haab om, at det ikke vil trætte det høje Ting alt for meget, vil jeg benytte Lejligheden til som et Eksempel herpaa at nævne et Tilfælde, jeg for nylig har haft med en af Københavns Telefonselskabs Ledninger. Det var i Mandags Middags. Jeg sad hjemme og grubliserede over disse vidunderlige Takster. Saa lige med et ringer det paa Telefonen. Jeg skynder mig derhen og siger: „Javel!“, og

en Stemme siger: „Er det Wassard?“ — „Nej,“ svarer jeg, og begge Parter ringe af. Jeg gaar hen igen til mit Arbejde, men er næppe kommen til Sæde et halvt Minut efter, før det ringer paa ny. Jeg skynder mig til Telefonen: „Javel!“, og en Stemme siger: „Er det Wassard?“ — „Nej,“ siger jeg, og begge Parter ringe af. Der gaar et Minut, saa ringer det igen. Jeg gaar til Telefonen, og Manden er der igen og spørger efter Wassard. Jeg siger: „Nej, det er virkelig ikke Wassard!“ Saa siger han: „De maa virkelig undskylde mig, men der maa da være noget galt med Ledningen“, og saa ringe vi af. Saadan gik det et Par Gange til. Saa sagde han: „Dette her er jo meget kedeligt, der maa være noget rent forkert ved Ledningen, men gør mig nu den Tjeneste ikke at bryde Dem om, at jeg ringer paa Wassard lige straks igen, bliv bare siddende ganske rolig, saa kommer jeg nok i Orden.“ Jeg sætter mig hen igen og grubler videre. Det ringer et Par Gange, saa holder det op, og saa kunde jeg jo kun glæde mig ved, at Manden nu var kommen i Orden og var kommen til at tale med Wassard. — Da der er gaaet fem Minutter eller lidt over, ringer det igen, og i den bedste Tro af Verden gaar jeg til Telefonen og siger: „Javel!“, og saa hører jeg en noget bister Stemme, som siger: „Er det Wassard?“ — „Nej,“ siger jeg, „det er virkelig ikke Wassard!“ — „Jamen hør, nu bad jeg Dem jo om at blive fra Telefonen! Gør mig dog den Tjeneste at lade være at gaa til Telefonen, hvis jeg ringer igen, saa kommer jeg nok i Orden.“ — „Ja, ja,“ sagde jeg, „saa skal jeg blive fra Telefonen.“ Det ringede et Par Gange igen, men jeg holdt mig fra Telefonen. Det er nu lige haarde Konditioner nok at have Telefon og saa ikke at maatte bruge den, men jeg holdt mig tappert. Saa hørte jeg ikke mere og tænkte derfor, at alt var i Orden. Da der saa var gaaet en god halv Time, og jeg Gudskelov havde glemt hele den Historie, kom jeg i Tanker om, at der var en Mand, jeg gerne vilde ringe op for at spørge ham om noget. Jeg gaar hen og ringer op og tager Tragten for Øret, men saa er der en Stemme, som jeg kender, der siger meget bister: „Er det nu Wassard?“ Jeg sagde: „Nej, det er ikke,“ men saa blev han saa vred som en Tysker og sagde: „Naa, er det nu Dem igen! Nu er det dog snart for galt, vil De værsgo lade være!“ Jeg fløj fra Telefonen i en Fart og rørte ikke min Telefon mere den Eftermiddag, skønt det ringede lystig. Den